

MIRAN JARC:

POLETNO POPOLDNE.

Zavese v sobi vse so razpuščene.
S tišino uspavalno je polmrak hladan
prepregel naju, kakor skozi pajčolan
te zrem omotno, ko opajaš mene

s spomini, ki rasto prečudežno
v molčanje okrog naju — — Morje mirno diha...
tam kopališče... godba... smeh... življenje... tiha
ubranost vrtov s tuberozami... noči
razkošne v velemestu... O, kako oči
ti godbo let oživiljenih s strastjo pijo.

O, ti čarovnica prelestna sladkih sanj,
da sem še jaz doživljal jih od njih pijan.

FRANJO ROŠ:

JESEN PRI NAS.

Spravljamo že otavo. Odcvela so polja ajde
in za njimi krotko gričevje rumeni,
tam so težke, svetle grozde rodile brajde;
skoro njih sladka moč nam v sodih zašumi.

To je jesen pri nas, ki se večno z zemljo borimo,
da ji iztrgamo plode za svoje bežeče dni,
gorkega vina, da ž njim si trdi kruh sladimo
in dekletom ogrejemo grešno živo kri.

*Iskreno smem, da vrednik pr. Jož. Glonar pričinja iz pesni
vse metate ljubljanske megl*
Nov. 21. 92